

MOMCO

Šiandien tikriausiai jau priėmėte 84 sprendimus, o dar tik 9 val. ryto. Sveika, brangiausioji, sveika atvykusi į motinystę.

Galbūt pakankamai sunku apsispręsti dėl savęs; o tada dar už visus savo šeimos narius. Sunkumą sukelia ir mintis, kad kai kurie mūsų priimti sprendimai įtakos mūsų mažo žmogaus gyvenimą ateinančius 80 metų. Taip. Kartais mes daugybę sprendimų sujungiame į vieną pavadinimą, panašiai kaip judėjimas „blogos mamos“.

Prisipažinsiu, kad buvau „blogos mamos“ judėjimo dalis. Na, netyčia. T. y. viešai pripažinau savo motinystės klaidas, kad priminčiau kitoms mamoms, jog tobulumas nėra standartas – žmogaus pastangos auklėjant, - yra. Tiesą sakant, aš priėmiau šią savo *mažiau nuostabią motinystės asmenybės* dalį, nes... Kitiems gera suprasti, kad jei iš tikrųjų yra *geros motinos* standartas (kurio iš tiesų nėra), dauguma iš mūsų (dar žinomi kaip visi) nuo jo gerokai atsilieka.

Pastaruosiu metu tinklaraščiuose kyla diskusijos, teigiančios, kad nauja tendencija pretenduoti į „blogos mamos“ titulą yra tiek pat žalinga, kiek ir „tobulos mamos“. Išgalvoti standartai dažniausiai tik griaua. Visiškai sutinku.

Nereikia lygiuotis į kiekvieną mamą, kuri paatvirauja apie savo trūkumus. Aš bandžiau paatvirauti, kaip mano televizorius auklėja mano vaikus, kaip užpilami makaronai su sūriu tampa vakariene, o mūsų namai – panašūs į žaislų nelaimės zoną. Dalinausi iš meilės moteriai, kuri jaučia, kad jai visur nesiseka. Nes akivaizdu, išgirdus, kad kažkas negyvena „Instagram“ verto gyvenimo, suprantame, kad gyvenime yra kitaip nei socialinėje žiniasklaidoje.

Gyvename hiper-lyginimo pasaulyje. Tikiu, kad moteris, gyvenusi mano gimtajame mieste Denveryje prieš 100 metų, neįsivaizdavo, ką jos kaimynė už kampo gamina vakarienei. Ji nematė, kaip draugės vaikai džiaugiasi patiektu trupininiu pyragu, nei švarios virtuvės, kurioje vyko visa magija. Bet šiandien redaguotas, gražias akimirkas matome daug dažniau, nei ašaras ir murzinius veidus. Kai lyginu tai, ką matau feisbuke, su tuo, ką patiriu savo gyvenime su keturiais vaikais, prisidedu prie daugumos, kurie jaučiasi mažiau patenkinti savo gyvenimu po pabuvojimo feisbuko juodojoje skylėje.

Tos iš mūsų, kurios gyvename šiuo vizualinių lūkesčių ir palyginimų metu (kuris gali atrodyti ne toks naujas, nes gyvuoja jau kokius dvidešimt metų, bet istoriškai žiūrint tėvystė, žengianti koja kojon su socialine žiniasklaida YRA NAUJA), čia matau erdvę mamoms žengti į priekį ir pasakyti: „Atspėk, kaip man? Mano gyvenimas taip neatrodo! Mano gyvenimas paprastesnis - vaikai su nutįsusiomis sauskelnėmis, kurių nespėjau pakeisti, vaikai su iPad besislapstantys po lova (nes leidžiu jiems žiūrėti, kad man stogas nenuvažiuotų). Galima juokauti (man reikia pajuokavimų), galima išsireikšti sarkastiškai (man labai patinka) ir vertinant (stengiuosi nevertinti). Manau, kad būtent „Instagram“ ir panašių platformų estetika ir grožis, kuria naują hipsterišką „blogosios mamos“ tapatybę.

Priimti šias „blogos mamos“ akimirkas reiškia normalizuoti mūsų TIKRĄ gyvenimą. Kai pirmą kartą tapau mama, „Facebook“ neegzistavo. Negirdėjau apie kokio nors dvimečio slidinėjimą trasose, ir nemačiau foto kito laimingo vaiko, kai jo tėvai pranešė apie jų kelionę į Disneilendą. Bet aš nerimavau, ar esu pakankama savo vaikams. Sužinojau, kad kitos mamos taip pat nesijautė užtikrintos dėl savo motinystės. Taigi aš nusprendžiau, kad pirmiausia norėčiau apsilankyti savęs nuvertinimo skyriuje, kad suteikčiau savo draugėms gerą naujieną, kad JOS NĖRA VIENOS. Ir tai nėra blogai.

Prisipažinsiu, buvo laikas, kai maniau, kad mano ramus požiūris buvo geriausias dalykas. Turėjau draugę – pavadinkime ją Tina – kuri buvo mano priešingybė. Man pasirodė, kad ji nelanksti, nuolat patiria stresą ir per daug suplanuoja. Ji darė viską, kad būtų gera mama, o kadangi mes buvome tokios skirtingos, aš supratau, kad aš buvau to meto „bloga mama“. Vieną karštą vasaros dieną Tina pasakojo istoriją apie vakarienę „turėjome vakarienę valgyti priekinėje (o ne įprastoje) verandoje, nes Timis (jos kūdikis) turėjo eiti miegoti 17:30. Visiems kaimynamsėjusiems pro šalį, paaiškinome, kodėl esame šioje verandoje.“ Timis, tuo metu jos vienintelis kūdikis, buvo ne kūdikis, o grafikas. Viską, turiu omenyje VISKĄ, diktudavo šio 15 kilogramų sveriančio žmogaus miego grafikas. O aš supratau, kad nesilaikydama tokio griežto grafiko, padovanoju savo vyrui labiau atsipalaidavusį vaiką ir save.

Tada aš įsivaizdavau jų vakarą priekinėje verandoje ir supratau, kad ji ir jos vyras vakarieniavo priekinėje verandoje. Vienas. Be kūdikio. Vieninteliai suaugusiųjų pokalbio trukdžiai buvo kaimynai, kurie šiltą vasaros vakarą eidami pro šalį sustodavo pabendrauti. Mūsų draugai nuėjo išsimiegoti, tada, kai jau buvo pavargę. Jie miegojo visą naktį. Nes jų kūdikis buvo ištreniruotas miegoti pagal grafiką. Mane apėmė pavydas pagalvojus apie pasimatymą su savo vyru mūsų priekiniame prieangyje. Supratau mano organizuotos draugės taktikos naudą. Tada aš supratau, kad mano jautimasis pranašesne ir labiau atsipalaidavusia buvo kompleksas, o ne dovana Tinai. Mano akių vartymas kiekvieną kartą,

paminėjus tvarkaraštį, buvo skirtas man pačiai, kad geriau pasijausčiau. Sakyčiau, tikrai atstovavau „blogą mamą“.

Perfrazuojant mano mintis į vienos iš mano mėgstamiausių, save nuvertinančių mamų, autorės Jen Hatmaker žodžiais: „Jei nerimauji, kad esi bloga mama, tikriausiai tokia esi“. Giliai viduje žinome, kad esame tikrai geros mamos, nes darome viską, ką turime (įskaitant asmenybes). Aš nenoriu visiškai atsisakyti „blogos mamos“ titulo, nes man ir kiekvienai naudinga suprasti „aš nesu tobula, tu esi tobula, ir tai gerai“.

Alexandra Kuykendall

Pagal MOMCo medžiagą parengė Lietuvos šeimos centras 2025 m. kovo 31 d.

